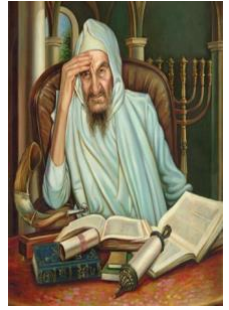

אין לקרוא בזמן התפילה ובזמן קריאת התורה
 העלון מוקדש להצלחת וישועת הרב הגאון יאשיהו יוסף פינטו בן הרבנית זהרי.
 ולרפואת הרב אפרים בן מחבובה, אבשלום בן תריה, אמנון בן עליזה, עומר בן שושנה, יהודה בן שרה,
 אורנית בת שושנה, זר חיה בת ניצה.
 נהנתם מהעלון? רוצים לזכות אחרים? לזיכוי הרבים באיזור מגורכם ולהקדשות פנו ל:
 mahamardaniel@walla.co.il או למס' 0523458725

מאמר דניאל לפרשת "נצבים"

כאשר האדם עושה וידי, הוא בעצם מביע חרטה על מה שעשה. אך כאשר בזמן הידי הוא רק אומר את הידי ללא כוונה ואין פיו וליבו שווים, הידי לא באמת וידי. הדברים בוידוי צריכים לצאת מהלב, להתחרט על הנעשה ולקבל על עצמנו לא לעשות זאת יותר. "חוק ולא יעבור" אפשר לראות רמז במילה "חוק": ח-חרטה, ו-ידי, ק- קבלה לעתיד. ועוד, האות ח' בגימטריה 8 שזה מסמל את ברית הקודש (המילה) שמתחרט על שלא שמר את ברית הקודש, והאות ו' מסמלת את התורה הקדושה שניתנה בתאריך ו' בסיוון ומתחרט על התורה שביטל ולא למד, והאות ק' מסמלת את הקדושה של האדם, מתחרט על שלא הלך בדרך הקדושה, והאות ק' בגימטריה 100 רמז למאה ברכות שאדם צריך לברך בכל יום. ורמז לדבר "אדם כי יקריב מכם קורבן לה" היום אין בית מקדש ולכן הקורבן כיום הם התפילות והברכות שהאדם מברך. והמילה "מכם" עולה בגימטריה גם כן 100 רמז למאה ברכות שאדם צריך לברך בכל יום. בעניין הידי, הגמרא ביומא אומרת "האומר אחטא ואשוב, אחטא ואשוב אין מספיקין בידו לעשות תשובה". וכמו שמספרים משל על אדם אחד שהיה עושה עבירות גדולות ביותר, וכל פעם היו מלשינים עליו למלך, אך לבסוף היה ניצל מהעונש. איך בדיוק היה ניצל? היה לו מנהג יפה, לבוא לנגן בפני המלך. והמלך היה אוהב את המנגינה שלו מאוד, ושוכח מהפשע והעבירה שאותו אדם היה עושה. כולם היו מאוכזבים כי לא ידעו איך לעצור את אותו אדם, תמיד הוא נתפס, מנגן בפני המלך והמלך שומע את המנגינה ולא מעניש אותו. וכך המעשה היה חוזר על עצמו במשך המון זמן. והינה יום אחד אותו אדם שהיה עושה הרבה עבירות נפל ושבר את ידו. הוא לא היה יכול לזוז, תפסו אותו בשעת המעשה הרע שהיה עושה. לקחו אותו למלך. הוא נעמד מול המלך הוציא את הכינור וניסה לנגן, אך הפעם הוא לא מצליח לנגן כי היד והכתף שלו נפגעו. הוא ניסה שוב ושוב ולא הצליח. ולכן נשלח לבית האסורים כי כבר לא עזר לו שום דבר מול המלך. והינה הנמשל ברור לנו, אדם שחושב שיחטא ואז ישוב בתשובה ואז ימשיך לחטוא, וינגן ניגונים למלך- ה' יתברך, (התפילה היא ניגון למלך- כפי שאומר רבי נחמן מברסלב,) וה' שאוהב תפילות כל פה ישמע לתפילותיו ואז האדם שוב פעם יחזור לסורו ויעשה הרע בעיני ה' ושוב פעם יבוא וינגן עד שלא עלינו כבר לא תהיה לו ההזדמנות לכך. וזה בדיוק המשפט בגמרא ביומא, "האומר אחטא ואשוב אחטא ואשוב אין מספיקין בידו לעשות תשובה".

"אתם נצבים היום כלכם..מחוטב עציך עד שואב מימך"—כולונוציבים, היום- ראש השנה, כולכם- להיות באחדות, לפני ה', בלי יוצא מן הכלל, מחוטב העצים – אנשים העובדים, ועד שואבי המים – אנשי התורה (אין מים אלא תורה) כולם באים לדין, לפני מלך מלכי המלכים ששופט את האדם על פי מעשיו, מידה כנגד מידה.

איזור	כניסת השבת	יציאת השבת	ר"ת
ירושלים	18:15	19:04	19:47
ת"א	18:12	19:02	19:44
חיפה	18:13	19:03	19:45
באר שבע	18:14	19:03	19:46

העלון מוקדש לעילוי נשמת : אורלי בת סעידה, נוריה בת נעימה, חנה בת נוריה, רחל שירה בת תמו, קוקב בת אביגיל, אינס בת מרים, שושנה בת סעדה.שלמה בן נוארה, גרשון בן רחמה, עזרא בן אסתר, אהרון בן חזלה, שלום בן חנדן, חי בן ירדנה, אליהו בן מרים,אליהו בן רחל, חנניה בן אסתר, זכריה בן ורדה, חיים בן אסתר, יוחנן בן ביסקי, נתנאל בן אורלי, אברהם בן חנה, יהודה בן אסתר, יהושוע בן תמו, שלום בן גאולה, שלום בן סעידה.

מדוע מוזכרים באמת דווקא שואב המים וחוטב העצים? אפשר לפרש זאת על פי שני פסוקים : "עץ חיים היא למחזיקים בה ותומכיה מאושר" והפסוק השני "הוי כל צמא לכו למים" ואין מים אלא תורה. ישנו אדם העוסק בעץ החיים כלומר בלימוד התורה. אך יש גם אדם שהוא חס וחלילה מגיע למצב של "חוטב עצים", חוטב את עץ התורה, כלומר יורד מהרמה הרוחנית עד למצב של כפירה גם אדם כזה ניצב מול ה' יתברך. והאדם השני, אדם שעוסק בתורה, ניגש ושואב מים ועוד מים, כלומר מתעסק ולומד ומתייגע בתורה שהיא נמשלה למים, אדם כזה נקרא "שואב מימך". ועל זה מדבר הכתוב, "אתם נצבים היום כלכם" מפורקי העול (חוטב עצים) ועד לבעלי התשובה (שואב מימך), לכולם פתוחה הדלת של התשובה, וניתנת האפשרות לשוב אל ה', רק תדפקו על הדלת וימינו של ה' פשוטה לקבל שבים. והינה אפשר לפרש בעוד דרך, בפרשת המרגלים נתבקשו המרגלים לבדוק האם יש בה עץ אם אין, ורש"י מפרש שם, אם יש שם צדיק שמגן על העיר, ועץ פירוש לצדיק. ועל כן אפשר לפרש, אדם שנקרא "חוטב עציך" זה אדם שחטב בצדיקים, כלומר פגע בצדיק, פגע בתורה הקדושה, והינה גם לאנשים כאלה יש פתח לעשות תשובה. וגם הם כתובים ליד "שואבי המים" שהם שואבים מים (תורה) מפי הצדיקים. כולנו ניצבים מול ה' יתברך בראש השנה, ועל כן זה הזמן לעשות תשובה ולהיכנס לשנה החדשה ולקוות שה' יסלח לנו ויקבל תשובתנו אמן.. ואסור לשכוח, שהימים בין ראש השנה לכיפור נקראים עשרת ימי תשובה. ימים שבהם יש כוח עצום להתקרב לפני ה' יתברך לפני יום הכיפורים הקרב ובא.

הליכותיו והנהגותיו בקודש של סידנא בבא סאלי:

תקופה מסוימת, היה עולה הצדיק לירושלים לדירתו, בשביל לבכות על גלות השכינה. כנופיית גנבים הבחינה שהדירה ריקה בכל ימות השבוע, ואיש לא נמצא בה אלא פעם אחת בשבוע. הם חיכו ליום חמישי, וביום חמישי נכנסו לדירה שהיתה ריקה מאיש. הם החלו לרוקן את הדירה, הגנבים עברו בין החדרים ואפילו הכניסו לשק מתנה יקרת ערך שקיבל הבבא סאלי מאחד ממקרוביו. אך כאשר רצו לצאת מהבית לא הצליחו הגנבים למצוא את הפתח היציאה. "מה זאת?" נבהלו כולם, "היכן היציאה מהבית נעלמה? הרי הדלת היתה ממש כאן!" צעק אחד הגנבים. הם לא ידעו שה' סימא את עיניהם על ששלחו ידיהם ברכושו של האיש הקדוש הבבא סאלי. והינה לפתע נשמע רעש של סיבוב מפתח, ולא פחות ולא יותר היה זה הקודש קודשים הצדיק סידנא בבא סאלי שנכנס לדירתו יחד עם כמה מתלמידיו. הם הבחינו בגנבים שבידם שק ענק. הבבא סאלי אמר להם שה' חסם להם את היציאה ולא יעזור להם כלום, כל עוד הם לא יחזירו את הדברים למקומם הדלת לא תהיה גלויה ולא יהיה להם איך לצאת. הגנבים נבהלו מקדושת הצדיק. הם התחננו על נפשם וביקשו את סליחתו והחלו מהר כל אחד להחזיר את אשר לקח. הם פנו לפתח היציאה אך לפתע שוב לא מצאו את הדלת. "לא החזרתם עדיין את הכל" אמר הבבא סאלי, "החזרנו הכל כבוד הרב" אמר ראש הגנבים. "תכניסו ידיים לכיסים ותגלו שאחד מכם לא החזיר עדיין משהו". הם גילו שאחד הגנבים רצה לקחת את הכף מזהב שקיבל הבבא סאלי מסט הסכו"ם שהיה באחת המגירות. הוא החזיר את אשר גנב והדלת הופיעה בדיוק כמו שאמר הצדיק. הם ביקשו את סליחתו וברחו מבויישים ומפוחדים. מיותר לציין שהפחד והרעדה שחלחלו בהם החזירו אותם בתשובה שלמה והם מעולם לא חזרו לגנוב.

מתורתו שלהרב יורם מיכאל אברג'ל זיע"א

בכל שנה ושנה שבת פרשת נצבים – וילך, היא השבת הסמוכה ליום הקדוש, יום ראש השנה, בו נידון כל אחד לפני הקב"ה, ונגזרים עליו כל המאורעות שיעברו עליו במשך השנה הבאה. על כן בוודאי שיש בפרשתנו רמזים נפלאים המלמדים על ההכנות הנדרשות מהאדם כדי שיזכה להכתב ולהחתם ביום קדוש זה לשנה טובה ומתוקה הן בגשמיות והן ברוחניות. אכן, כבר בפסוק הראשון "אתם נצבים היום כולכם לפני ה' אלקיכם". ניתן למצוא רמז נפלא על ההכנה העיקרית הנדרשת מן האדם כדי שיצא זכאי בדינו ביום ראש השנה, וזאת על פי המובא בדברי חז"ל שבכל מקום שנאמר "היום" רומז הדבר לראש השנה. ועל כך אומרת התורה "אתם נצבים היום". אם רצונכם להיות נצבים ועומדים בקומה זקופה ביום ראש השנה, כדרך האדם היוצא זכאי בדין, העצה היא "כולכם" – שתהיו מאוחדים עם כל ישראל, ותהיה בליבכם אהבה גדולה לכל אחד מישראל, באופן זה תהיו מובטחים לצאת זכאים בדין, ותזכו לכתובה וחתימה טובה.

הבעל שם טוב הקדוש

"האם אתה זקוק למשהו" שאל הבעל שם טוב את הסוחר העשיר, "ברוך ה' כלום לא חסר לי ולא באתי אל הרבי לספר על צרותי, רק באתי להגיד שלום כי כלום לא חסר לי". הבעל שם טוב הביט בסוחר שדמותו הקרינה ביטחון עצמי ושביעות רצון. "אם כן הואיל נא להקשיב לסיפור הבא" ביקש הבעל שם טוב מהסוחר. והבעל שם טוב החל לספר את סיפורו.. "היו פעם שני חברי ילדות, וגם שגדלו נשארו חברים טובים. השניים נשאו נשים, התחתנו, הקימו משפחה, ונפרדו כל אחד לדרכו. שניהם עסקו במסחר, והצליחו די מהר. אלא שטרדות העסק והמשפחה השכיחו את הקשר הנפלא שהיה להם והקשר נותק. חלפו שנים, ובאחד הימים החל המזל של אחד מהם לשקוע. לאחר זמן קצר איבד את כל רכושו וכבר עמד על סף פשיטת רגל. הוא נזכר לפתע בחברו הטוב. הוא החליט לנסוע אליו ולבקש את עזרתו. כשהגיע לבית חברו, קיבלהו בשמחה רבה. הוא האזין בצער לסיפורו, ולא נותר אדיש, "המתן נא כאן" אמר לחברו. הוא שב ובידו היה תיק עם סכום כסף רב. "עוד מילדותנו נהגנו לחלוק את כל מה שיש לנו וגם עתה אחלוק איתך את רכושי על מנת שתוכל להתחיל הכל מהתחלה". הפתעתו היתה רבה, הוא אומנם ציפה לעזרה, אך לא ציפה שיביא לו חצי מרכושו. ברכת החבר התקיימה, בעזרת הכסף הזה הוא הצליח לשקם את חייו, וכעבור שנים נעשה לעשיר מופלג. חלפו שנים, ושוב העסקים גרמו לקשר בין החברים להתנתק. אלא שכעבור זמן תורו של החבר השני לשקוע. הוא נכנס לחובות ופשט את רגלו, כעת נזכר בחברו משכבר הימים והלך לבקש את עזרתו. כל הדרך חשב לעצמו איך הגורל התהפך, פעם הוא עזר לחברו ועכשיו הוא צריך את עזרתו. הוא לא היה מודאג, כי ידע שחברו יעזור לו בסכום כסף גדול, בדיוק כמו שהוא עזר לו בעבר שפשט רגל. אך מהר מאוד שמחתו נגמרה, בהגיעו לבית חברו, נוכח לדעת שאין זה קל להיכנס בקלות פנימה. הוא אמר את שמו למשרת, והמתין לתשובה. אך לתדהמתו בעל הבית אמר שאינו מכיר את שמו וכעת הוא עסוק.. החבר סירב להאמין. למחרת שוב ניסה החבר להיכנס לבית חברו, אך שוב נתקל בסירוב. בפחי נפש שב העני לביתו. הצער והעוגמת נפש והכפיות טובה גרמו לו להיות חולה ולאחר תקופה קצרה הוא נפטר. באותו יום שנפטר, אירע אסון לחבר העשיר ואף הוא נפטר מן העולם באופן מפתיע. נשמות שני החברים הגיעו יחד לפני בית דין של מעלה. החבר העני, בגלל המצוות והחסדים שעשה, והעובדה שנתן חצי מרכושו לחברו זיכו אותו להיכנס לגן עדן. לעומת זאת, מצבו של העשיר היה גרוע,

לא רק שהוא סילק עניים מביתו, הוא גם לא עזר לחברו הטוב בעת צרה וגם גרם למיתתו. לכן הוא נשלח למקום ההפוך מגן עדן.. אך גם שם חברו העני לא רצה לראותו סובל, ועל כן ביקש רחמים עבורו. וגם הפעם היה מוכן לחלוק מזכויותיו כדי שיוותרו לחברו העשיר. בסופו של דבר הוחלט להחזיר את שניהם לעולם הזה, ולתת לחבר הרע הזדמנות לתקן את מעשיו. ביום אחד נולדו בשתי ערים שונות שני ילדים. האחד, החבר הרע, נולד להורים עשירים. והשני ובו נשמתו של החבר הטוב, נולד להורים עניים חסרי יכולת. החבר הרע גדל וניהיה עשיר, ואילו החבר הטוב, גדל וניהיה כמו אביו קבצן המחזר על הפתחים. בדרך נידודיו, הגיע לעירו של העשיר. הוא היה רעב מאוד ועייף. למול עיניו של העני היה בית גדול מאוד, הוא קיווה והאמין שבו יוכל לקבל ארוחה טובה לאחר כמה ימים שלא אכל. הוא דפק על השער, ולקול הדפיקה יצא בעל הבית והסתכל על העני במבט מתנשא. "כנראה חדש אתה בעיר ואינך יודע כי בית זה לא נועד לשמש אכסניה לקבצנים". העני המסכן מרוב בושה נפל והתמוטט. כל הניסיונות להחיותו לא צלחו, והאיש השיב את נשמתו לבורא עולם. "זהו הסיפור" סיים הבעל שם טוב. הייתי רוצה לשמוע מה דעתך על אותו עשיר שגרם לעני למות בפתח ביתו? שאל הבעל שם טוב את הסוחר. הסוחר, החל לרעוד מפחד, הוא ניהיה לבן, והזדעזע כולו. כעת כבר הבין איך הסיפור קשור אליו, הוא זכר בבירור את דמותו העלובה של הקבצן שהתמוטט לפני ימים אחדים ליד פתח ביתו. העשיר נפל על אחד הכסאות שבחדר, ופרץ בבכי מר. הוא שאל בבכי את הבעל שם טוב הקדוש, "האם יש לי עוד תקווה?" "עדיין יש לך תקווה" אמר הבעל שם טוב, "עליך למצוא את האלמנה והיתומים של העני שמת בפתח ביתך, ולדאוג לכל מחסורם עד סוף ימי חייהם. את יתר רכושך תחלק לעניים נזקקים, ואתה עצמך אל תהנה מהכסף הזה, הרי הוא לא שלך. תרבה לעסוק בתפילות ואולי תצליח למרק את עוונך". העשיר שנכנס שעה קודם לכן לבעל שם טוב גאה וזקוף קומה, יצא משם עתה עלוב ושחוח. הוא ציית לדברי הרבי, ומילא אחר הוראותיו במדוייק. את שארית ימיו בעולם בילה כאדם חסר כל, אך הוא התנחם בידיעה כי בכך החזיר לעצמו את חלקו לעולם הבא...

כל המזכה את הרבים אין חטא בא על ידו !

אנו מעוניינים להפיץ את העלון לעוד מקומות בארץ, כל מי שקורא את העלון ונהנה מהסיפורים, ורוצה שהעלון ימשיך להגיע אליו בכל שבוע, מוזמן לפנות אלינו במייל או בטלפון הכתוב מטה, ואנו בעזרת ה' נדאג שהעלון ישלח אליכם בכל שבוע. וזה הזמן לברך ולהודות לכל הקוראים המתמידים, שה' ישפיע עליכם שפע, ברכה והצלחה בכל מעשה ידיכם. וברצוני להודות ולברך גם לכל מי שמסייע בהפצת העלונים, זכות התורה תגן בעדיכם ובעד משפחתכם. שנתבשר בבשורות טובות, ושה' ישלח משיח צדקנו, ויבנה בית המקדש במהרה בימינו אמן ואמן.

להפצת העלון, ולהקדשות לעילוי נשמת או לרפואה, ולזיכוי הרבים פנו למייל:

0523458725 למספר: mahamardaniel@walla.co.il

"כששומעים דבר לא טוב על אדם מישראל, יש להצטער על כך. אם השמועה נכונה, יש להצטער על אותו אדם, ואם איננה נכונה, ראוי להצטער על זה שמספר אותה". (הבעל שם טוב הקדוש)

שבת שלום ומבורך